

KOMMUNISTISK POLITIK

*Protest mod stigende fødevarepriser i Mahalla, Ægypten, 7. april.
Demonstranterne river et billede af præsidenten Hosni Mubarak ned*

VERDEN SULTER!

Nr. 8
12. årg.

2008
11. april -
24. april
Støttepris 20 kr.

TEMA: NATO - ENDNU MERE AGGRESSIV

Hungerrevolterne er her s. 2 ● Fejltagelser s. 3 ● EU's ballondemokrati s. 4 ●
Løndumping s. 5 ● Soldaterblod på hænderne s. 7 ● Magtens mennesker s. 8 ●
Nedtælling til storkonflikt s. 10 ● OK2008: Hvordan kæmper vi? s. 12 ●
Stjernekrigssystem s. 14 ● Rusland hjælper NATO s. 16 ● Pokerfjæs s. 17 ●
Læren fra Basra s. 18 ● Appel fra Palæstina s. 19 ● Fakler og aktioner s. 20 ●
Debat s. 22 ● OK2008: Spræng rammen s. 24

Hungerrevolterne er her igen

KOMMUNISTISK POLITIK

De enorme prisstigninger på fødevarer (i gennemsnit 40 % siden midten af 2007) og på energi (især olie og benzin) har udløst stormbølger af protester på de fattige kontinenter. Adskillige demonstranter er blevet dræbt i sammenstød med politi. Hungerrevolterne er her igen - som man har kendt dem i den europæiske historie mellem 1650 og 1850, og igen under de store kriser i 1920'erne og 30'erne. De er børn af imperialismen og nyliberalismen, der forgylder et fåtal af rige, og dømmer de brede masser til liv i endeløs elendighed.

Verdens fattige sulter, og de befinder sig i en stadig mere desperat situation. Når folk, der skal leve for 1 eller 2 dollars om dagen (og det er en meget stor del af klodens befolkning) og som i forvejen betaler hen ved 80 % af deres midler for mad, nu skal betale næsten det dobbelte, bliver nøden uudholdelig.

Haiti har sultne demonstranter angrebet en FN-militærbase og den amerikanske indsatte Rene Prévalls præsidentpalads under råbene 'Vi er sultne! Præsidenten må gå af!'. Haiti blev for nogle år siden besat af amerikanske, franske og andre tropper. Her er mindst fem mennesker blevet dræbt af politiet, der også har brugt tåregas og knipler mod de sultne. I Ægypten kræver rasende masser den amerikanske præsidentlakaj Hosni Mubaraks afgang. Her er priserne steget med 50 % siden januar, og selv regeringsansatte har deltaget i demonstrationer og protester. Indenrigsministeriet har advaret mod strejker og manifestationer: 'Ethvert forsøg på at demonstrere vil blive mødt med øjeblikkelige og faste modforholdsregler.'

Der har ligeledes været protester og uroligheder i Burkina Faso (hvor en landsdækkende generalstrejke mod fødevarerpriserne himmelflugt startede den 8. april) Cambodja, Cameroun (hvor fyrrer døde under madoptøjer i februar) Indonesien, Elfenbenskysten, Filippinerne, Mauretania, Mozambique og Senegal og mange andre steder. Listen udvides dagligt.

Lederen af FNs Verdens Fødevarerprogram har advaret om, at prisstigningerne kan føre til social uro i mange områder og sprede sig yderligere.

- Vi ser at sulten er ved at få et nyt ansigt. Selv hvor der ligger madvarer på hylderne, er der nu flere og flere men-

nesker, som simpelthen ikke har råd, sagde direktøren Josette Sheeran i en udtalelse. Men det er ikke noget nyt: Det er en beskrivelse af den kapitalistiske 'overproduktionskrise': Der er varer nok, men folk har ikke råd til at købe dem.

FNs vicegeneralsekretær for humanitære anliggender John Holmes erklærede:

- *Konsekvenserne (af fødevarerkrise) for sikkerheden må heller ikke undervurderes, nu hvor der allerede foreligger beretninger om hungeroptøjer over hele kloden.*

33 lande skal være særligt udsatte, især de fattige lande, der ikke er i stand til at brødføde sig selv, men må importere fødevarer. Mange steder ligger inflationen på mange hundrede procent. For at dæmpe virkningerne af krisen har nogle regeringer ophævet madmomsen og i nogle tilfælde øget tilskud til basisvarer. Den nyliberale politik har systematisk undergravet landenes evne til selvforsyning og gjort dem mere afhængige af import af fødevarer og energi. En strategi for selvforsyning, som imperialismen ikke tillader, er ubetinget nødvendig for disse lande.

De basale fødevarer som ris og kornprodukter er bogstavelig talt grundstofferne i den globale fødekæde. De er afgørende for mennesker og dyr. Stigende priser lader sultne gnave i de fattige, og forhindrer fattige bønder i at købe foderstoffer til deres dyr. Forbundet med olie- og energiprisernes himmelflugt (som delvis skyldes dollarens fald i værdi som følge af den amerikanske krigspolitik) og med miljøkrisen (hvor den globale opvarmning har medført tørke og misvækst i mange udsatte lande) er der skabt en eksplosiv cocktail, der vil accelerere i nye kriser og enorm social uro. I første omgang kræver de sultende masser simpelthen mad og deres regeringers afgang, fordi de ikke får stoppet krisen. Protesterne ser allerede ud til at ville overgå de såkaldte Verdensbankoptøjer - den store bølge af protester mod Verdensbankens diktat om nedskæringer i de sociale budgetter i slutningen af 70'erne - der ramte over fyrrer lande.

Det er med god grund, FN advarer mod social uro, mod revolution. Fødevarerkrise understreger nødvendigheden af at gøre op med det kapitalistiske og imperialistiske system, dets krige og dets globale nød.

Redaktionen 8. april 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 310 kr.
År (25 nr.) 530 kr.
Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 19.04.08

Fejlopfattelser

Ifølge S og SF har vi i Danmark et godt samfund! Så er melodien ligesom slået an i 'teserne' og 'pejlemærkerne' - de seneste påhit fra socialdemokraterne.

Det trængte storebroderparti med de negative meningsmålinger har desperat brug for noget, der ligner fornøjelse, og for at fremstå med en skarpere profit. For lillebroderpartiet SF er ved at vokse det over hovedet. I nogle meningsmålinger har begge partier ligget på lige over 20 pct.

Det nye udspil, der ikke er fremlagt af partiledelsen, men af en enkeltperson (Mette Frederiksen) virker på nogle områder som et tegn på at socialdemokraterne forsøger at tegne en lidt mere progressiv profil. Uden at love noget konkret fastslår man, at bekæmpelsen af ulighed og fattigdom skal have forrang frem for andre hensyn; programmet vender sig imod yderligere privatisering og taler ligefrem om en styrkelse af den offentlige sektor.

Melodien 'Det kunne gå lidt bedre med Helle end med Anders' er erstattet med, at grænsen for privatisering er nået, og centrale opgaver på det sociale og sundhedspolitiske område skal igen føres tilbage til staten. Det samme gælder for det uddannelses- og miljøpolitiske område, nogle af de steder, der har betalt den største pris for Nyrups og Foghs nyliberale EU-politik.

SF har med det samme adopteret taserne, og gjort dem til 'fælles pejlemærker for centrumvenstre-partierne', som det nu hedder på sf'sk, og Ole Sohn uddyber med følgende:

- SF ønsker en slagkraftig alliance mellem SF, Socialdemokraterne og Radikale Venstre baseret på ti politiske pejlemærker, der samler partierne. De ti pejlemærker her er en konkretisering af Socialdemokraternes ni taser, og er SF's umiddelbare oplæg til en samling af oppositionen.

SF supplerer dem med et par konkrete krav. Af kravene fremgår:

- EU skal have lov at vokse sig stærkere, kun ved opbygning af forpligtende samarbejder på tværs af grænser opnår vi at tæmme globaliserin-

gens ulemper.

- Rækkefølgen må være: udryddelse af fattigdom, støtte til statsudvikling på den sydlige halvkugle, yderligere handelsliberalisering og afskaffelse af protektionisme, forpligtende aftaler om nedbringelse af CO2, kvindehandel og nedrustning.

EU ses som det vigtigste internationale samarbejde, uagtet at EU på en række områder er en drivende faktor i privatisering som S og SF nu påstår at være modstandere af.

Udryddelse af fattigdom er FN's parole. Den er af demagogisk karakter, men EU-landene og USA stritter imod og nægter gældseftergivelse, samtidig med

KOMMENTAR

at begge disse imperialistmagter konsekvent forsøger at tvinge de fattige lande give uhindret adgang for store monopolders jagt efter billige råstoffer.

'Støtte til statsudvikling på den sydlige halvkugle' hører måske til under mere absurde forslag. Statsudvikling betyder på godt dansk-amerikansk krigen mod Irak og Afghanistan. Der er en total accept (ikke bare fra socialdemokraternes side, men også fra de ministerhåbefulde folkesocialisters) af den imperialistiske overlegenhed, der som de samme gamle kolonistormagter mente at bringe civilisationens velsignelser - den rigtige tro indbefattet - til de mørke kontinenter og barbariske lande og folk. Nu bringes der 'demokrati' med marionetter og bomber og raketter.

Yderligere handelsliberaliseringer er en fortsættelse af ideerne fra den

internationale handelsorganisation. Den mener at landbruget i de fattige (og stadig mere sultende) lande ikke skal støttes, for de kan jo købe vores kødpølse billigere end de selv kan producere fødevarerne. Lige præcis dette er en politik, der har bidraget til den nuværende internationale fødevarerkrise, fordi den vender sig imod det ud fra alle betragtninger fornuftige princip om at et land skal kunne brødføde sig selv og have ret til at bestemme over sine egne ressourcer.

S og SF's fælles pejlemærker er med andre ord imperialismens udkigstårn.

Det hele ender med en indforstået tirade af spørgsmål som 'Danmark' skal arbejde for: *forpligtende aftaler om nedbringelse af CO2, kvindehandel og nedrustning.* Der skulle antageligt stå nedbringelse af CO2-udslip, men uanset hvad er parolen en åben dør til A.P.Møller-koncernens forventninger om at fortsætte den lukrative forretning med at pumpe fossile olier og gasser op til simpel afbrænding, i modstrid med alle videnskabelige rapporters anbefaling af en 100% bæredygtig energi.

Billedet af Danmark som et land, hvor det går godt, står i modstrid til den virkelighed, der har kunnet føles overalt i den offentlige sektor og i samfundet som helhed. Den meget omfattende kommunalreform, hvor tusindvis af ansatte blev bedt om at ryge og rejse, er kun en af mange reformer, der har tæsket folk ned under gulvbrædderne uden hørlige protester fra S - eller med dette partis medvirken. Metoden har været at fare frem ved hjælp af regeringens flertal og kaste næsten alt op i luften og prøve at privatisere, inden alt faldt på plads igen.

Denne knusende sejrsgang for kapitalens ønsker er ikke kommet stille og roligt. Det er en af de fejlopfattelser, socialdemokraterne sælger, for at dække over, at de selv har medvirket til det meste.

-fsk

Folketinget afviser afstemning om EU-reformtraktaten

Ballondemokrati

Folkebevægelsen mod EU: Afvisning af traktat-afstemning er et overgreb på folkestyret

Hovednyheden i medierne den dag var, at et folkevalgt medlem af folketinget (selvfølgelig!) godt må tale iført et tørklæde. Racisterne i Dansk Folkeparti kæmpede indædt imod.

Men samtidig skete der noget langt vigtigere i selve folketingssalen, som medierne ikke syntes, danskerne skulle følge med i:

Et flertal af folketingsmedlemmerne nedstemte nemlig tre beslutningsforslag om at sende Lissabon-traktaten til folkeafstemning. Samtidig andenbehandlede folketinget lovforslaget om ratificering af Lissabon-traktaten. Den ventes til tredjebehandling den 24. april.

Dagen før afleverede Folkebevægelsen mod EU og andre demokratiske og unionskritiske organisationer ikke mindre end 40.438 underskrifter for en traktat-

afstemning til Anders Fogh Rasmussen, som et symbolsk udtryk for det massive krav om en afstemning, som de fleste danskere ønsker, uanset dens eventuelle udfald, og som unionspartierne hensynsløst tilsidesætter. SF havde valgt at gøre sig usynlig.

Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, kommenterede afstemningerne således:

- Det er tragisk, at et flertal af vore folkevalgte på Christiansborg igen har valgt at tilsidesætte folkestyret. Folketinget glemmer, at de er valgt af den danske befolkning, ikke indsat af demokratifjendske overbureaukrater i Bruxelles. De burde lytte til vælgernes ønske om en traktat-afstemning, som gentagne meningsmålinger har vist flertal for, udtaler Søren Søndergaard, som er medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Statsministeren har for længst fået klapsalver fra kollegerne i EU for sit løfte om, at Lissabon-traktaten ikke kommer til folkeafstemning i Danmark. Det har han

besluttet, selvom traktaten i alt væsentligt har præcis samme indhold, som den EU-forfatning, han lovede folkeafstemning om i 2005. Den betyder en så omfattende afgivelse af suveræniteten, at folketingsflertallets beslutning helt klart er et overgreb på folkestyret.

På Christiansborg Slotsplads foran folketinget havde organisationerne bag underskriftsindsamlingen opsat et gigantisk banner på 50 meter med krav om folkeafstemning

- Vi ser os nødsaget til at forsøge at råbe politikerne og offentligheden op nu. Den største ændring af EU-systemet i nyere tid er ved at blive lusket igennem

Aktion foran Christiansborg

uden befolkningens samtykke. Et overvældende flertal af vælgerne ønsker at få traktaten til folkeafstemning, men det vil et flertal i folketinget forhindre. Det kan vi ikke tillade i et moderne demokrati, forklarede Lave Knud Broch fra Folkebevægelsen.

I andre unionslande markerer tilhængerne af folkeafstemninger sig med en bølge af aktivisme og aktioner. I Østrig f.eks. har tusinder været på gaden gentagne gange for at kræve folkeafstemning om EU-reformtraktaten.

EU-dom en ny ladeport for løndumping

En nylig dom fra EU i den såkaldte Ruffert-sag er en åben invitation til social dumping og afslører igen at Unionen er monopolernes projekt og at det sociale image er en fidus

EU-domstolens kendelse i den tyske Ruffert-sag er endnu et alvorligt angreb på tilkæmpede kollektive rettigheder. Dommen siger, at en offentlig myndighed ikke kan kræve, at de i det pågældende land indgåede og gældende overenskomster bliver overholdt, når en opgave sendes i udbud.

Løndumping i unionsskala lovlig

Sagen handlede om et fængselsbyggeri i den tyske delstat Niedersachsen.

Her havde det tyske firma, der skulle stå for byggeriet forpligtiget sig til at overholde overenskomsten i delstaten, hvad der også gjaldt for de involverede underleverandører.

Efterfølgende blev en polsk underleverandør, der kun havde udbetalt knap 47 pct. af normallønnen til de ansatte arbejdere, idømt en bøde.

Men det er ulovligt at idømme en sådan bøde, mens det til gengæld er lovligt og ok med løndumping, fastslog EU domstolen i sin kendelse. Den siger, at det er i strid med 'den frie bevægelighed', den 'frie udveksling af tjenesteydelser' og EU-direktivet om udstationering af arbejdstagere at kræve, at de følger og overholder de 'lokale' overenskomster.

De udenlandske arbejdere kan spises af med at blive betalt efter hjemlandets overenskomst, har domstolen afgjort. Billig arbejdskraft fra de fattigere EU-lande vil alligevel stå i kø.

Hermed er der åbnet endnu en ladeport for løndumping

En åben krigserklæring

Denne dom kommer ovenpå en anden

principiel unionsdom i den svenske Växholm-sag, der vendte sig imod konfliktretten og kollektive kampskridt fra arbejdernes og de faglige organisationers side. Begge domme er udtryk for EU-monopolernes skærpede kamp imod kollektive aftaler. De er endnu et skridt i deres kamp for at gøre unionen til et frit marked for løndumping.

For monopolerne er konkurrencen om hvem der vil forlange mest i løn yderst 'sund'. Det vil kun betyde en ting: At afsmitningen fra de lande, der har de ringeste arbejdsforhold og dårligste overenskomster på deres arbejdsmarkeder, vil brede sig som ringe i vandene i EU - og dermed betyde et generelt pres i retning af lønsenkning.

Folkebevægelsen mod EU tager klart afstand fra dommen og fremhæver, at den ikke kun skader lønmodtagerrettigheder i Danmark og Sverige, men i hele EU. Den betegner Växholm-dommen mod konfliktretten som 'en advarsel til alle lønmodtagere i EU' og Ruffert-dommen 'en åben krigserklæring'.

- Domstolens fortolkning af EU's regler betyder, at det reelt bliver umuligt at forhindre underbetaling, siger Folkebevægelsen.

Modstand nødvendig!

Dansk LO har sine egne fantasier om monopolernes EU som et slags 'socialt projekt' og forsøger at berolige den danske arbejderbevægelse med, at det 'ikke er sikkert', at den tyske dom vil få virkning i Danmark.

Derimod har både ESF, det europæiske LO, og det tyske set sig nødsaget til at tage skarp afstand fra EU-domstolen i Ruffertsagen. De kalder det en 'åben invitation til social dumping'.

- Det er endnu en destruktiv og ødelæggende dom fra EF-domstolen efter Växholmdommen forleden. Begge domme hævder at den fri bevægelighed af tjenester står over den regulering af arbejdsvilkårene, som gælder i det land tjenesterne udføres, siger generalsekretæren for EFS, John Monks.

For EFS undergraver disse domme deres støtte til EU som et 'økonomisk og socialt projekt' – det socialdemokratiske og reformistiske røgslør over unionens egentlige karakter. Det advarer derfor myndighederne om, at dette vil ødelægge EU's image som et 'socialt projekt'.

Der er al mulig grund til at råbe vagt i gevær og kræve fælles handling og

modstand imod angrebene på konfliktretten og de kollektive aftaler. For disse domme, der vil få enorme og i dag nærmest uoverskuelige konsekvenser, afslører, hvad det hele går ud på.

Det er angreb, der udtrykker det egentlige indhold i monopolernes EU:

Sikring og maksimering af profitterne på den arbejdende befolknings bekostning.

Fra protesterne mod servicedirektivet – Bolkestein
– som nu gennemføres af EU-domstolen

Indvandrere: Reservearbejdskraft

Under den kommende økonomiske krise og lavkonjunktur bliver indvandrerne nogle af de første, som rammes, fastslår integrations- og arbejdsmarkedsforskeren Anders Ejrnæs. Til maj udkommer hans bog 'Integration eller Isolation'.

Heri advarer han om, at selv om mange under højkonjunktoren er kommet i arbejde, så er der ikke tale om en reel integration og lige muligheder for etniske minoriteter. Han vurderer, at indvandrerne vil blive sorteret fra igen, hvis konjunkturerne vender, og virksomhederne igen skærer ned og kommer i en situation, hvor de kan vælge og vrage blandt jobansøgerne. Ejrnæs understreger, at de gamle ind-

vandrere befinder sig i en ekstra sårbar situation på grund af den nye import af arbejdskraft, der har været i de seneste år, især af østeuropæiske arbejdere, der primært er ansat i byggesektoren. EU-dommene i Wäxholm- og Rüffert-sagerne vil bidrage yderligere til denne udvikling, og de 'gamle' indvandrere vil igen fremstå som 'reservearbejdskraft'.

I forbindelse med en økonomisk krise og byggestop vil disse lavtlønnede arbejdere være alvorlige konkurrenter på andre indvandrersområder som rengøring og køkkenarbejde - og i det hele taget ufaglært arbejde, ligesom importen af faglærte østarbejdere vil sætte de faglærte danskere under pres.

Endnu en dansk soldat er blevet dræbt i Afghanistan under kampe mod modstandsbevægelsen Taleban. Det er nummer 14, som er blevet dræbt under kamphandlinger. Nogle er derudover døde af andre årsager. De 11 af dem er blevet dræbt siden maj 2007, efter at 550 af i alt 690 danske soldater blev sendt til Helmand-provinsen som kampsoldater.

For hver ny dansk soldat, der dør i en ulovlig krig for USA's og imperialismens interesser, kan de imperialistiske politikere som Anders Fogh og Søren Gade ikke finde på andet at sige end at tankerne går til de dræbtes familier og fraser om at de kæmper for 'demokrati' og mod 'terrorister'.

Socialdemokraternes Helle Thorning Schmidt slår følge med Fogh (og kan derfor ikke slå ham) og erklærer:

- Vi er der for at bekæmpe terrorister og for at skabe et Afghanistan, der ikke skaber flere terrorister i vores gader. Jeg fastholder, at vi skal være i Afghanistan, men opfordrer naturligvis også regeringen - som jeg ved, den er i gang med - til at bede om lidt mere solidaritet i Nato.

Men politikerne lyver. Der har ikke været en eneste afghansk terrorist i

Stop den galskab nu

Læserbrev af Peder Skovby, Rønne-
de, bragt i Ekstra Bladet den 2.
april:

Som far til en udsendt soldat i Helmand-provinsen synes jeg, det er på tide, at sandheden kommer frem: Danske soldater er utrygge ved ledelsen i området. Den må holde op med at vaske sine hænder og erkende, at 600 danske soldater ikke kan klare det, som 50.000 russiske soldater ikke formåede for år tilbage. Nu må enten den danske regering eller forsvarsledelsen stå til ansvar for hvert eneste unge danske liv, der går tabt pga. en umulig krig. Jeg har selv været i Forsvaret i atten år, så jeg udtaler mig også med en del erfaring. Stop den galskab nu."

Dræbt i Afghanistan:

Danske imperialistiske politikere med soldaterblod på hænderne

danske gader. Heller ikke i New York 11. september 2001. Der er til gengæld masser af væbnede danske og NATO-terrorister i de afghanske gader og på landevejene.

De danske soldater kæmper ikke for demokrati. De fortsætter slet og ret kolonialistiske erobringskrige i den værst imperialistiske tradition.

De danske imperialistiske politikere er ansvarlige for følgende soldaters død i kamp i Afghanistan:

Thomas Kruse Butzkowski
Kim Carlsen
Brian Juul Nørlev Andersen
Steen Rønn Sørensen

*Christian Raaschou
– dræbt i Afghanistan*

Mikkel Keil Sørensen
Thorbjørn Ole Reese
Anders Storrud
Mark Visholm
Casper Alexander Cramer
Morten Krogh Jensen
Christian Jørgen Damholt
Sonny Kappel Jakobsen
Anders Bjørn Storgaard
Christian Raaschou

Listen fortsættes.

Antallet af sårede danske soldater og karakteren af deres skader bliver ikke oplyst.

Gates og Gade

Den amerikanske krigsminister Robert Gates var mandag den 1. april 2008 på besøg hos sin danske kollega Søren Gade op til NATO-topmødet i Bukarest. De inspicerede tropper ved Rosenborg Slots, som var smykket med flag på halv til minde om den seneste af 11 danske soldater, som er blevet dræbt i Afghanistan på mindre end et år.

- I bund og grund er jeg her for at sige tak, erklærede den amerikanske krigsminister. Takken gjaldt Fogh-regeringens loyalitet over for USA's imperialistiske politik og helhjertede deltagelse i Bush's ulovlige krige, først og fremmest Irak og Afghanistan.

Officielt er krigen i Afghanistan en NATO-krig, og Danmark er det land, der har indsat og mistet flest soldater i forhold til sit indbyggertal. Reelt er det en krig, som styres af USA, som har lettere ved at få 'allierede' til at deltage i en ulovlig krig i Afghanistan end i Irak. I forhold til Irak fungerer NATO-krigen i Afghanistan som en aflastningskrig for USA.

Men krigen går rigtig dårligt. Modstanden, først og fremmest anført af taleban, er blevet stærkere og har netop

*Robert Gates og Søren Gade
Nato photos*

erklæret, at den har indledt en forårsoffensiv. Det mærkes af de danske besættelsestropper og alle NATO-styrkerne.

Igennem lang tid har USA og Danmark appelleret til andre NATO-lande, ikke mindst Frankrig og Tyskland, om at sende flere soldater til Afghanistan – og sende soldater til de farligste provinser som Helmand, hvor de fleste danskere er stationeret.

USA og NATO-ledelsen ønsker tre ekstra brigader, i alt omkring 10.000 mand. Dermed bilder de sig ind, at den

militære sejr vil være hjemme, samtidig med at de vil bruge flere penge på 'genopbygning' af det smadrede civilsamfund. Men topmødet i Bukarest nåede ikke op på 10.000 stykker kanonføde.

Et nederlag i Afghanistan vil kaste NATO ud i en dyb krise, der kan true dens eksistens. Opretholdelsen og udvidelsen af alliancen som en aggressiv imperialistisk krigsalliance – i modsætning til dens erklærede formål om at være en defensiv forsvarsalliance – er afhængig af den militære succes.

Sammenfletning af stat og kapital

Intet at komme efter?

Vennetjenester og nepotisme i samarbejdet mellem dansk erhvervsliv og statsmagtens topfolk

HEY! Det sprog, de taler, hedder kroner og ører, og en grådig mand har aldrig været svær at forføre. Se, grådighed går hånd i hånd med magt, og større vil ha' større. Mere vil ha' mere, staten er jo helt opp' at køre.

Natasja

De seneste uger har Danske Bank slået på tromme for en stigning af renten på udlån, begrundelsen er finanskrisen har gjort det svært at låne penge til at låne ud. Banken er toneangivende, og straks fulgte alle andre efter og hævede renten med en kvart procent. Krisen skal betales af de almindelige bankkunder, selv om pengeverdenen kom ud af 2007 med endnu et prangende overskud.

De 20 største banker kom ud af 2007 med et samlet overskud før skat på 59,51 mia. og havde plads til at løfte løn og honorarer til direktion og bestyrelse med gennemsnitlig 12 procent fra 2006 til 2007.

Dagbladet Børsens gennemgang af regnskaberne i 45 børsnoterede pengeinstitutter viser, at lønningerne til direktionen på 3 år er steget med 50 % fra 219,8 mio. kr. i 2004 til 326,6 mio. i 2007. En bankdirektør tjener i snit 4 millioner om året.

En tidligere undersøgelse fra 2006 viste det samme billede: Direktørerne i 79 børsnoterede danske selskaber fik en gennemsnitlig lønstigning på ikke mindre end 16 procent. Til sammenligning måtte en lønmodtager i en af de 23.000 danske virksomheder, som Dansk Arbejdsgiverforening repræsenterer, nøjes med en lønstigning på 2,9 procent.

For direktørerne betød lønstigning, at gennemsnitshyren kom op på 3,7 millioner, cirka 11 gange mere end den gennemsnitlige lønmodtager, skrev

Finansministeren på talerstolen ved VL-konference. Måske han komplementerede de tilstedeværende for at få de ansatte til at arbejde mere uden lønstigninger. De seneste tal fra Danmarks Statistik viser at danskerne arbejdede 1,2 pct. mere i 2007 end i 2006

ugebrevet A4 dengang. Siden er kløften altså blevet endnu større.

De store forskelle benægtes og bortforklares, sandheden er at firmaer gerne er repræsenteret ind i hinanden på kryds og tværs og bestyrelses medlemmer ofte selv er direktører. Aftalen er såre simpelt at bevilge hinanden en stor løn på arbejdernes bekostning. Et af de fora hvor det hele kan koordineres sammen med skattesænkingsministeren er i de såkaldte VL grupper.

Selskab for Virksomhedsledelse

Dansk Selskab for Virksomhedsledelse (VL) blev stiftet for mere end 40 år siden; i dag er selskabet paraplyorganisation for 72 VL-grupper med samlet 2746 medlemmer.

Ingen kan bare melde sig ind, og møderne lukkede for offentligheden. Hver gruppe bestemmer suverænt, hvem der bliver medlem - og det er et krav, at man er topledere i en privat virksomhed, organisation eller offentlig myndighed.

På listen over VL-medlemmer kan man se, at det er et sammensurium af

erhvervsfolk, politikere, embedsmænd og redaktører for de største medier. Tidligere kritik af de lukkede forsamlinger fik i 1997 foreningen til at offentliggøre navnene, men det har langt fra fået alle spidserne til at stå frem med deres tilknytning og interesser. Og har slet ikke kastet lys hvordan de selvbestaldede "snakkeklubber" arbejder for at ændre samfundet.

Siden 2001 har Fogh regeringen udadtil plejet et image af moralsk overlegenhed. Alligevel er 14 topembedsmænd og både justitsminister Lene Espersen (K) og økonomi- og erhvervsminister Bendt Bendtsen (K) stadig med i VL-grupperne. Det gælder også 7 folketingspolitikere og omkring 30 kommunale topembedsfolk og politikere, enkelte fra regioner, overlæger fra hospitaler, professorer fra universiteter osv.

På toppen af hierarkiet sidder 44 personer i VL-gruppe et. Sammensætningen af gruppen giver et godt billede af hvordan eliten samarbejder og udvikler fælles synspunkter. Her sidder bestyrelses formændene for de to største danske virksomheder A.P.Møller og Novo, sammen med redaktører for Berlingske

Der er næsten 30.000 boliger til salg i prisklassen over 2 mio. hvor folk der skal betale ud af almindelige lønninger længe er stået af. Her ses et billede fra Tuborg Havn rigmandsghetto. En 5 værelses lejlighed koster omkring 10 mio. kr. svarende til et månedligt afdrag på 50.000. Sandsynligheden for at kompleksets beboere er komme ærligt til deres rigdom er ganske lille.

og Politikken og en række andre.

Kritikken af sammenfletning af de ledende skikkelser i stat og kapital, godt garneret med meningsdannere og 'oplysere' – hvad Lenin kaldte 'personalunionen' – sikrer et smidigt samarbejde og en høj grad af konsensus. Det er lobbyisme og meget mere end det.

Vicestatsminister Bendt Bendtsen betegner al kritik af VL'erne som udtryk for 'puritanisme'.

Grådighed

"Skatteministeriets departementschef Peter Loft har to gange inviteret sin VL-gruppe på godt tyve topdirektører og erhvervsledere til mad og drikke i ministeriet. Loft er samtidig bestyrelsesmedlem for alle logerne på landsplan og er selv blevet udvalgt til sin VL-gruppe af en direktør i A.P. Møller-koncernen. Men det ser han ikke noget problem i – selv om det er et af de firmaer, som han har det overordnede ansvar for at tjekke i skat.

"Hvis du skal have noget inspiration, så er du nødt til at tale med andre erhvervsledere. Samtidig sidder jeg ikke med konkrete skattesager i mit job", siger han ifølge Politiken.

De ministerielle medlemskaber blev senest fremhævet som i strid med demokratiets princip om uafhængighed til-

bage i 2005 af Thomas Schøtt der havde medvirket til at beskrive netværk indenfor toppen af dansk erhvervsliv i den såkaldte magtudredning.

Monopolkapitalens mangeårige nyliberale felttog fik i dønningerne efter den 11. september 2001 startet en kæde af begivenheder i Danmark ved hurtigt at fikse et valg i utide.

Efter en massiv reaktionær krigspro-

Den pensionerede amerikanske general Wesley Clark åbnede VL-Døgnet08 med at fremlægge de internationale betingelser for konferencens emne om fremtidens lederskab.

paganda og hetz mod alle samfundets svageste fik Fogh et sikkert flertal og en stadig aldeles bovlam opposition.

En af følgerne er at Danmarks rigeste er siden er blevet endnu rigere, direktører og bestyrelser for de største virksomheder og banker har raget til sig med en grådighed, der kun overgås af deres uhyrlige nærighed overfor dem, der skaber værdierne.

Magtudredning

Lektor Thomas Schøtt lavede en rapport om 'Den økonomiske elites netværk' i 2003 til Magtudredningen (et forskningsprojekt der løb fra 1997 til 2003, og bortset fra papir intet førte med sig). Thomas Schøtt forsøgte at komme til bunds i netværk blandt erhvervslivets topfolk, som han kalder den økonomiske elite. Han skærer denne økonomiske elite ned til at omfatte de 376 øverste ledere af de største virksomheder i Danmark. Det svarer til under 1 promille af alle landets ca. 370.000 ledere. Ud af de 376 topfolk i den økonomiske elite udpeger Thomas Schøtt en elitens elite på 40 topfolk, som han kalder kernen.

Erhvervseliten (her forstået som bestyrelsesformænd og direktører) har ikke så meget kontakt med andre grupper i samfundet som i 1930'erne, men

bruger mere tid sammen med andre topfolk i erhvervslivet. Mens erhvervseliten i gennemsnit havde 4,4 bestyrelsesposter i 1932, var gennemsnittet steget til 8 bestyrelsesposter i 1999.

Det tal gemmer endda på en stor spredning: 8 procent af direktørerne havde nemlig slet ingen bestyrelsesposter, mens 7 procent havde mindst 20. En enkelt direktør har sat sig ekstra tungt i bestyrelsesstolene: Han er medlem af ikke færre end 29.

Ifølge Thomas Schøtts undersøgelse har de fleste af elitens ledere syv ledelsesposter, mens gennemsnittet er 13 ledelsesposter. Til sammenligning har flertallet af landets øvrige ca. 370.000 ledere kun 1 lederpost, og 1,6 lederposter i gennemsnit.

Kilde www.dr.dk

Nedtælling til storkonflikt i fuld gang

Det synes ikke længere at være et spørgsmål om storkonflikten for store dele af de offentligt ansatte kommer, men udelukkende et spørgsmål om hvornår den kommer

Regeringen og deres kommunale og regionale forhandlere står åbenlyst sammen om at lukke pengekassen i og ikke sprænge regeringens beskedne tilbudte lønramme.

Modsat er kravet blandt social- og sundhedsassistenter, sygeplejersker og pædagoger med flere om at sprænge lønrammen og sikre et egentligt lønloft (og mandeløn i kvindefag) så stort, at de fortsatte forhandlinger med forligsmanden reelt kun kan opfattes som en del af det almindelige overenskomstcirkus.

- Jeg kan ganske enkelt ikke se, hvordan det skal blive muligt at udarbejde et mæglingforslag, som en af parterne ikke vil modsætte sig, udtalte Dennis Kristensen, formand for FOA efter et møde i forlignsinstitutionen den 7. april.

Beslutsomheden stor

23.000 FOA-medlemmer indenfor især børnepasning, ældrepleje og sygehusvæsen er klar til konflikt natten til lørdag 19. april. Siden slutter yderligere 12.000 medlemmer sig til strejken. Tusindvis af pædagoger, sygeplejersker og andre vil også gå i konflikt på det tidspunkt, hvis

den ikke bliver udsat endnu engang. Den vil tilmed kunne starte endnu tidligere, hvis forligskvinden erklærer mulighederne for udtømte.

De forskellige faggrupper har på det seneste været på gaden og forsøgt at synliggøre deres krav. En række overenskomstmøder er blevet afholdt i fagforeningernes regi.

Tilbage står spørgsmålet om konflikten vil bryde ud den 19. april, eller om forligsmanden får hvisket i øret af regeringen, at det måske kunne være smart lige at komme på den anden side af 1. maj, før storkonflikten er en realitet.

Uanset hvad det bliver til er kampviljen intakt og beslutsomheden stor blandt pædagoger, sygeplejersker og social- og sundhedsassistenterne - og den folkelige opbakning til deres krav er større end nogensinde.

Konflikt mulig allerede 16. april

Forligskvinden har indkaldt organisationerne, herunder FOA, BUPL og KL til møde den 11. april 2008. Hvis forhandlingerne bryder sammen denne dag, har forligsmanden mulighed for at erklære forhandlingerne for afsluttede. Sker det, kan strejken begynde fem dage senere, altså den 16. april 2008.

Det betyder, at strejken kan komme tidligere end hidtil varslet, men ikke tidligere end den 16. april. Først når mødet den 11. april er afsluttet, vil det være muligt at sige mere præcist, om - og i så fald hvornår - en eventuel konflikt kan begynde.

Udover at der har været afholdt en række møder for tillidsfolk og medlemmer i en række fagforeninger, som er på vej mod konflikt, har der også været enkelte tværfaglige initiativer som har taget sigte på at blive klædt på til konflikten – såsom OK08: Spræng rammen! På Zahles seminarium i København den 5. april

Lige løn NU – initiativet havde på deres 8.marts-arrangement besluttet at afholde en stor konference med den flotte ambition at styrke den forestående overenskomstkamp ikke mindst på baggrund af fælles kamp på tværs af brancher. Initiativet er prisværdigt åben overfor ansatte i den private sektor, arbejdsløse dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere med mange flere. Initiativet er bygget op i en bestræbelse på at gøre kampen så stærk som muligt, hvilket nødvendiggør en nedbrydning af chauvinistiske faggrænser og en tillid til, at det er arbejdspladserne, der udgør kernen.

Konferencen blev afholdt i foregående weekend med godt og vel 80 deltagere, hvoraf flere interesserede deltog fra den private sektor. Den blev en pæn succes, og tog selvfølgelig sit afsæt i den kommende overenskomstkonflikt på det offentlige område, hvor mere end 100.000 er 'udtrukket' til strejke, hvis tidspunkt ligger i hænderne på forligskvinden Mette Christensen.

Spræng rammen – eller reallønsfald

Konferencen sammensatte et bredt og for de involverede grupper et repræsentativt panel: Khaled Mustapha, medlem af BUPL's Hovedbestyrelse; Charlotte Von Mehren, fællestillidsrepræsentant for hjemmehjælperne i København; Peter Hess Nielsen, Ballerup Lærerforening; Mette Sofie Haunrich, fællestillidsrepræsentant på Hillerød Sygehus; Nikolai Jensen, tillidsrepræsentant på Skuespilhuset samt Henrik Herløv Lund, økonom.

Samtlige paneldeltagere påviste, at de

Tværfagligt stormøde

OK 08 – Spræng rammen!

så meget omtalte 12,8 pct., der angiveligt er et historisk resultat, i bedste fald kun rækker til at sikre et reallønsfald. Det skyldes, at procentrammen også dækker barselsudgifter, reguleringspulje med mere, hvorfor der kun er omkring 8½ pct. tilbage til lønstigning på 3 år, hvilket ædes op af inflationen. Flere gav udtryk for, at det meget let kan ende med et reallønsfald, så i en situation, hvor de offentlige har krævet et voldsomt efterslæb (for tiden får en offentlig ansat kun 75 pct. af lønnen på det private tilsvarende marked) indfriet, rækker det som 'en skrædder i helvede'.

Der var bred enighed om, at lønstigningerne bør gives i samme kronebæleb, og ikke ved procenter, der sikrer de højstlønnede større løn på bekostning af de lavere lønnede.

Manglende respekt for arbejdet

Panelet var også enigt om, at deres arbejdssituation – uafhængigt af hinanden – kan betegnes som mangel på respekt for deres arbejde. Udtrykket dækker ikke bare spektret arbejdsforhold med dårlig løn, arbejdstider, konstant pålagt overarbejde, overvågning og minuttyranni; men også statens og kommunernes fortsatte underminering af arbejdsforholdene OG den offentlige sektor i almindelighed til

fordel for privatisering og den private sektor. Det gælder samtlige sektorer, men blev i særlig grad dokumenteret af Mette Sofie Haunrich, fællestillidsrepræsentant på Hillerød Sygehus:

- Hvis en sygeplejerske får ansættelse på et privat hospital, giver det en lønforhøjelse 10.000 kr. om måneden.

Hun gav også adskillige eksempler på, hvordan offentlige midler havnede i privatsektoren, hvor masser af patienter er tvunget til at søge behandling, fordi de offentlige sygehuse bevidst mangler personale med mere.

Det er i lyset af 'den manglende respekt', at man skal se de to hovedkrav: *Mere i løn* og *Flere hænder*, som er et forsøg på at rette op på den offentlige sektor og derved dæmme op for flugten fra arbejdspladserne, vende bøtten og sikre tilgang.

Solidaritet også hvor der er stemt ja

Peter Hess Nielsen, Ballerup Lærerforening, repræsenterede et område, der har stemt JA med 80 contra 20 pct. Ballerup Lærerforenings medlemmer stemte NEJ med samme procenttal og blev bakket op af 3 andre afdelinger. Han kunne i øvrigt oplyse om, at formanden for statskartellet, Gitte Sunesen, havde udtalt, at det nu var op til

arbejdsgiverne at sikre, at de kommunalt ansatte ikke ville få mere end rammen på de 12,8.

Peter Hess Nielsen antog et meget solidarisk standpunkt:

- Det er op til os, at underminere Gitte Sunesens opfattelse, og i stedet støtte de kæpende. Vi må komme udover "os selv", og i stedet kæmpe på tværs af faglige organisationer.

Efter indledningen fra panelet var der debat, hvor der faldt to bemærkelsesværdige kommentarer, der må stå sin prøve. Charlotte Von Mehren, fællestillidsrepræsentant for hjemmehjælperne i København, understregede, at FOA stadig holder kravet om *Flere hænder* lige så højt prioriteret som *Mere i løn*. Det fremgår ikke særligt tydeligt, af FOA's eget materiale, når de beskriver OK-forhandlingerne, men derfor så meget mere glædeligt, hvis det er situationen.

Mette Sofie Haunrich, fællestillidsrepræsentant på Hillerød Sygehus, er sikker på, at den danske Hovedaftale forhindrer den "finske model", hvor kollektive opsigelser sidste år sikrede sygeplejerskerne 28 pct. lønstigning.

Flere initiativer på vej

Efter debatten tog man hul på en række spændende workshops, hvor ideer blev diskuteret og kreativiteter udfoldede sig. Det gav resultat i form af en række flotte T-shirts og badges, som kan erhverves for en billig penge hos initiativet, - se hjemmeside www.ligelønnu.dk, hvor du også kan holde dig opdateret.

Derefter var der et kort plenum, hvor et forslag om en fælles offentlig markering for at synliggøre bevægelsen blev stillet. Forberedelsen af denne ligger i initiativtagernes hænder. Desuden blomstrede masser af forskellige lokale initiativer.

Efter maden indfandt man sig i salen, hvor DR 1's dækning af konferencen kunne nydes på storskærm. Det vakte jubel.

Læs også Flemming Jensens indlæg på stormødet på midtersiderne

Storkonflikt 2008: Hvordan kæmper vi?

Af Flemming Jensen

Min baggrund for deltagelse her i dag er et arbejdsliv som ufaglært på fabrikker med mere i snart 40 år. Jeg har været tillidsrepræsentant i 10 år i det daværende postvæsen og 3 år på NOVO Nordisk.

I dag er jeg ansat på et dagcenter – et slags fritidshjem for pensionister – som ufaglært sosu-medhjælper og medlem af FOA.

Den vel nok mest omfattende og militante arbejdskamp vi har oplevet i Danmark gennem en lang række årtier var storkonflikten i 1985. Dette oplæg tager udgangspunkt i denne situation – på trods af masser forskelligheder - fordi metoder, dynamik og principperne kan efterleves. Det er dumt at lade erfaringer gå til spilde. Den skærpede situation under konflikten i 1985 afdækkede nemlig en rigdom af lærdomme.

Her blev kravet om 35 timers arbejdsuge rejst contra den eksisterende 40 timers uge. Netværket bestod af masser af lokale tillidsmandsringe (TM-ringe), der byggede på tværs af brancher, offentlig og privat ansatte. Den gang havde man overenskomstfornyelse hvert andet år – og nok så væsentligt forhandlede de offentlige samtidig med de private. De lokale TM-ringe afholdt egne møder og aktiviteter; men i omkring et års tid inden konflikten samlede man situationen og forberedelserne op på flere landsdækkende tillidsmandsmøder, som

fortsatte under konflikten.

Den gang havde vi en forhadet Schlüter-regering, hvor vi i dag har en krigsforbryder ved magten. Når jeg lægger vægt på dette, så er det fordi, jeg synes, det er vigtigt at forstå, der er mange grunde til at arbejdskammerater og andre deltager og bakker op. For nogen er det ikke mindst leden ved regeringen, som har lagt den overordnede økonomiske politik, for andre er det et eller flere specifikke krav. Bevægelsen må rumme mulighed til deltagelse for alle – også for privatansatte, arbejdsløse dagpengemodtagere som kontanthjælpsmodtagere.

Derfor mener jeg også, at det er aktuelt vigtigt at fastholde kravet om ”Flere hænder”, som i mine øjne ser ud til at være gledet ud af forhandlingerne. Jeg kender i hvert fald nogle sosu’er, som betragter stresset og nedslidningen som det værste problem – og som skubber lønnen ned på 2. prioritet.

Styrken i bevægelsen i 1985 var helt klart omfanget!

Christiansborg Slotsplads blev fyldt med strejkende og sympatisører op til flere gange i en sådan grad, at man måtte stå på den anden side af kanalen for at deltage. De offentlige ansatte havde varslet en selvstændig demo, som faldt på en regnvejrsdag, hvorfor Erhard Jacobsen hånedede folk ved at udtale,

Påskestrejkerne 1985

I marts og april strejkede op mod en million arbejdstagere mod KV-regeringens indgreb mod en varslet storkonflikt. De største demonstrationer samler op mod en kvart million mennesker i København. Der blev taget aktive midler i brug: Her et foto fra blokaden af Christiansborg

Indlæg i workshop 'Bliv klædt på til konflikt' på OK-stormødet 'Spræng rammen!' på Zahles seminarium i København den 5. april, der trækker erfaringer op fra sidste gang Danmark oplevede en rigtig stor arbejdskamp – helt tilbage i 1985

at de ikke ville trods regnvejret. Pladsen blev fyldt alligevel – eller måske netop derfor. Vore modstandere dummer sig nemlig, når tingene skærpes, og vi bliver erfaringer rigere: lærer blandt andet at skelne mellem venner og fjender.

Parallelt med disse masseaktioner havde den storkøbenhavnske TM-ring nedsat et såkaldt ”Farligt udvalg”, som forestod en række aktioner. Eksempelvis lærte man den danske befolkning, at Christiansborg faktisk ligger på en mindre ø: Slotsholmen, hvor omkring 8 mindre broer giver adgang. En morgen havde i alt 1.000 aktivister – måske færre – etableret fysisk blokade ved broerne, hvorfor politikerne ikke kunne ”komme på arbejde”. Det var muligvis den dag, hvor Folketinget ville beslutte sit indgreb i overenskomsten.

På et andet tidspunkt blev samtlige store indfaldsveje til København blokeret af stillads-, ølbiler og busser. 4-6 kryds er nok til at lægge København død. Jeg kan a pro pos anbefale at læse pjecen ”Intet er så levende som en død by”.

Min pointe er, at bevægelsen må give luft til ”udenomsparlamentariske aktioner”, der til tider bryder loven og det fagretslige system, som kun er indrettet på vore modstanderes præmisser og i deres interesse. Disse aktioner vil også kunne have en mobiliserende effekt. Jeg mener, det er vigtigt at forstå bredden i en sådan bevægelse. Det er uhyre skadeligt, hvis vi indbyrdes skændes om, hvorvidt det er for ”pænt” eller ”ikke resultatgivende” at dele løbesedler ud, organisere kaffemøder eller demonstrere contra skændes om mere ”frække” metoder. De går hånd i hånd i retning af samme mål. Eventuelle vildskud må så vidt muligt diskuteres ”indendørs”.

En anden meget vigtig styrke ved storkonflikten i 1985 var, at initiativet var revet ud af politikernes

og forbundspampernes styring.

Bevægelsen tog sit afsæt på arbejdspladserne. Det princip er af afgørende betydning – uanset hvilken styrke og mobilisering, der i nuet hersker. Al erfaring siger, at forbundsledelserne hindrer mobilisering og svigter kampen. Det vil være lige så skadeligt, hvis et parti forsøger at sætte sig på kampen med egen dagsorden. Her har ingen partier monopol; - det er arbejdernes kamp.

Endelig viste konflikten, at det var de såkaldte nederste lag, der var villige til at ofre mest eller alt. Det var de ufaglærte, privat ansatte som offentlige, der var kernen i bevægelsen. På et tidspunkt diskuteredes, hvorvidt strejken skulle lægges ned op til påsken af hensyn til søgne- & helligdagsbetalingen, hvilket de faglærte grupper mente. Det var de ufaglærtets fortjeneste, at strejken fortsatte gennem påsken og derved fastholdt sin styrke.

I dag kan vi se det meget positive element, at sosu’erne er stærkt repræsenteret og allerede fra forsommeren -07 har sat sig i bevægelse, som et afgjort ”neder lag” i det offentlige, der rummer masser af kampgejst og offervilje i sig. Pædagogmedhjælpere, pædagoger og sygeplejersker har objektivt fælles interesser og egne erfaringer at bidrage med. Det er en rigtig god og sund situation, som kombineret med at omkring 70 pct. af de offentlige er frisk på en konflikt og 67 pct. af befolkningen støtter. Det er den mest optimale situation, vi har set i det offentlige i årtier!

Bryggeriarbejderne blokerer Hans Knudsen Plads og Lyngbyvejen i København i sympati med buschaufførerne under HT-konflikten i 1984. Tilsvarende blokader anvendtes under storkonflikten året efter. Denne blokade bragte det borgerlige Danmark i koma, og 60 bryggeriarbejdere blev i første omgang dømt efter den milde terrorisme paragraf i byretten. Dommen blev senere omstødt i Højesteret. (Efter leksikon.org)

Hvem siger, at vi ikke kan inddrage masser af arbejdere og arbejdspladser udenfor de udtrukne områder? – offentlige som private ansatte. Hvem siger, at vi ikke kan lave aktioner, hvori der indgår sympati og solidaritet fra masser af disse grupper? Kunsten er netop at udvikle og udvide konflikten!

OK-konflikten i 1985 endte med en reducere af arbejdstiden med en time; men styrken udløste to år efter endnu en arbejdstidsnedsættelse til 37 timer – altså i alt 3 timer. Forbundsledelserne lukkede desværre samtidigt op for et hastigt tempo for fleksibilitet og pensionsindbetalinger, der hver især har smadret vore arbejdsbetingelser siden, men vi skal huske på at 3 timers arbejdsnedsættelse var en stor sejr, da det rammer arbejdsgiverens profit ulige meget højere end kronekrav.

Endelig vil jeg pege på, at vi uanset resultatet har en vigtig rolle at spille, når opsummeringens tid er inde. Når vi vender tilbage til arbejdspladsen, er vi beriget med langt flere erfaringer og frem for alt følelsen af, at vi gjorde det sgu! Vi stod sammen, vi viste tænder. Får vi ikke kravene igennem denne gang, så må vi lære af det og ruste os til næste gang, så vi som udgangspunkt står endnu stærkere; - og det gør vi kun ved at stole på egen styrke. Vi skal ikke lade os besnakke af forbundsledelsernes ”bedst opnåelige resultat”, hvis ikke det indfrier vore krav efter vores styrke. Jeg er i hvert fald personlig træt af at høre om deres omsorg overfor kassedamer, sygeplejersker og sosu’er i årtier – uden resultater.

Den dag vi vender tilbage til arbejdet, har vi grund til at være stolte – og skabe enhed på den grund.

Socialistiske ballademagere på Rådhuspladsen i København 3. oktober 2006

NATO's nye rolle

Et skræddersyet stjernekrigssystem

Af Ulla Røder

Det ser ud til, at Bush fik, hvad han ville have under NATO topmødet i Bukarest, og NATO generalerne kan få det de vil, blot de vil det samme som USA

Bush's missilforsvar vil blive indsat i Europa, og man undersøger måder at linke kapaciteten af dette med det nuværende NATO missilforsvar, således at Bush's missilforsvarssystem vil blive en integreret del af ethvert fremtidigt udvidet 'global NATO' (Japan, Sydkorea og Australien) missilforsvars systemarkitektur.

Hermed er vejen åbnet for det udvidede Stjernekrigsprojekt, som Bush hele tiden har forberedt og installeret, blandt andet med de ulovlige installationer på USA's baser i Thule, Grønland, i Fylingdales, England, i Australien og mange andre steder.

Dette kommer egentlig ikke som nogen overraskelse, for selv om det såkaldte globale partnerskab 'Global Partnership' blev afslået på NATO mødet i Riga, dukker nye forslag med skræddersyede samarbejdsopkløsningsop.

Danmarks risiko og rolle i Stjernekrigsplanerne forties af regeringen

Alt går, så vidt jeg kan se, helt efter modellen og de planer, USA har for deres Stjernekrigsprojekt. Der er faktisk intet nyt under solen i den side af sagen, men hverken medierne eller hos den danske regering/folketing har der været fulgt op på den tilladelse, regeringen gav i forbindelse med udvidelse af Thule radaren.

Det er vist på tide at minde regeringen om deres egne udtalelser den gang. Der blev udsendt en rapport fra regeringen i forbindelse med beslutningen om godkendelse af opgraderingen af Thule radaren. I denne rapport meddelte regeringen blandt andet, at skulle opgraderingen af Thule basen udvides til Stjernekrigssystemet - altså dette globale missilforsvars

Billeder fra protester mod NATO i Kiev, Ukraine

system, der nu lægges op til - så kunne dette ikke ske uden en folkeafstemning.

Det er helt klart, at vores regering har været med til at tilbageholde disse vigtige informationer for folk, til dette sene tidspunkt, hvor det reelt kan være lige meget, da systemet er gået igennem beslutningsprocessen i NATO.

NATO's nye kompetence

Er NATO virkelig blevet kompetent til at træffe så afgørende beslutninger hen over hovedet på befolkningen på trods af alle løfter.

Det tillader jeg mig at stille mig meget tvivlende overfor, for i så fald befinder jeg mig i en militærstat, og vil mene, at det ville være en god ide, at se komme ud af den alliance; og det kan ikke gå hurtigt nok, for oprustningen er i fuld gang.

Skal Danmark gennem vores NATO-medlemskab finansiere USA's oprustning og imperialistiske krige? Har de unge soldater ikke ofret nok af deres liv i Afghanistan og Irak allerede. Det er meningsløst at fortsætte ad den boldgade.

Vi taler om en beslutning, der kommer til at berøre Danmarks militærbudget og beslutninger om krigsdeltagelse på globalt plan langt ind i fremtiden.

Under disse udvidelsesplaner indgår også såvel Thule basen som NATO hovedkvarteret i Karup i Jylland.

Vores regering er meget karrig med

information herom, hvilket er yderes kritisabelt. Der findes ingen analyser om konsekvenserne for Danmarks sikkerhed under den kommende udvidede struktur af hele NATO-alliancens krigssystem.

Russerne holdes hen med intentioner om samarbejde

Hvordan går det med hensyn til forholdet til Rusland? Lidt 'gode intentioner' og løfter er alt. hvad der blev givet til den side under NATO topmødet i Bukarest.

Meget kan nå at ske endnu, og hvad disse halve løfter reelt er værd, er svært at spå om, men NATO er angiveligt parat til at undersøge mulighederne for et samarbejde omkring indlemmelse af Ruslands missilforsvar på sigt.

Når USA og NATO har fået deres isenkram installeret, så skal de såmænd nok finde måder at få "samarbejde" med russerne. Det kan også tænkes, at russerne vælger at udtræde af INF ('Intermediate Nuclear Forces')-traktaten, og starte deres egen oprustning til gengæld.

Hvorledes stabiliteten på verdensplan bliver, er et godt spørgsmål, som ingen i hverken USA eller NATO synes at bekymre sig om.

De skal jo også leve af krig, krig og atter krig.

Faktum er, at USA har foden indenfor og har alle Nato-landene i tankerne, når det gælder deres nye system, vel at mærke ikke kun på europæisk plan,

men på verdensplan, idet systemet vil blive udvidet til resten af verden.

Dette vil Rådet finde løsninger på frem til næste møde i 2009, således alle lande og deres borgere indenfor NATO alliancen, der ikke vil blive dækket af USA's missilforsvar, vil blive dækket på globalt plan. Denne løsning under NATO paraplyen tilfredsstillende også tjekkerne, som underskrev en aftale med USA under topmødet.

Bush opruster med blankocheck fra europæerne

Således fik Bush den globale magt og kontrol han har higet efter, så nu kan han roligt overgive præsidentembedet til hans efterfølger. NATO har styr på resten af denne beskidte affære. Krigsalliancen skal blot finde ud af, hvad slags isenkram, der er på hylderne og få det installeret, så det kan køre sammen med USA's installationer.

NATO skal også finde ud af, hvor mange milliarder euro - 7.5 til 10 milliarder euro - der skal betales af dig og mig. Men det er, så vidt jeg kan se, ret uvæsentlige detaljer, idet dette dyre missil- (læs: angrebs) system har været godt i gang med at blive installeret (siden 2002-2003), og vi kommer til at leve med dette.

Det er sikkert og vist.

At NATO ikke accepterer USA's missilskjold er kort sagt at stikke blå i øjnene på modstandere.

Ukraine og Georgiens vej til skjoldet: MAP

Spørgsmålet om udvidelse af USA's missilforsvar til Ukraine og Georgien, står stadig åbent. Der findes også en tredje mulighed for at bruge Kaukasus. Ukraine og Georgien har fået en såkaldt MAP 'Membership Action Plan', selvom dette endnu ikke er det officielle ord herfor (bliver besluttet i december 2008).

Med andre ord skal der strikkes en løs-

ning sammen, omkring hvad de to lande skal og ikke skal, for at komme ind i klubben af krigsgalninge.

Atomvåben oprustningen fortsætter og drukner i debatten

Med hensyn til atomvåben kom der ikke meget frem. NAC bemærkede en rapport. På dette tidspunkt er denne det eneste resultat af det tysk-norske nedrustningsforslag. Rådet vil holde dette under opsyn, men det kan bekymre, at der ikke er sat noget om atomvåben på programmet ved mødet i 2009. Jeg tror ikke, der bliver meget håb om nedrustning af atomvåben overhovedet.

Denne debat bliver blot trukket ud til man har de nye små atomvåben klar til installation omkring 2012 - 2015.

USA og NATO kan rent faktisk lige nå at få disse nye våben politisk godkendt i 2010 og 2011. Det kører rent faktisk helt

efter USA's planer for 2020, der skal sikre dem verdensherredømmet.

Hvad for en stabilitet?

NATO's rolle skal angiveligt være at beskytte stabilitet og energi infrastrukturen. Det vil sige, at NATO og EUROPA bliver brugt som USA's fremskudte tropper, der fremover legitimt kan rykke ind med militær intervention og blande sig i de olierige regioners anliggender.

Ikke just, hvad jeg kalder opbygning af stabilitet og sikkerhed for det 21. århundrede.

Israel truer med at atombombe Iran

Den fascistiske israelske minister for infrastruktur (general og tdl. forsvarsminister) Benjamin Ben-Eliezer truer med at atombombe Iran og udslette landet.

- Et iransk angreb på Israel vil udløse en voldsom reaktion, der vil føre til ødelæggelse af den iranske nation, siger han til israelsk radio.

Det er den voldsomste trussel af mange, der har lydt fra Israel. Det er en kendsgerning, at Ben-Eliezer truer med at bruge de ulovlige israelske atomvåben, som i den zionistiske stats hænder udgør en alvorlig trussel mod alle arabiske nabolande. De altid israelskvenlige og islamfjendske medier har fremstillet den israelske ministers udtalelser som et 'svar' på trusler om at udslette Israel fra den iranske præsident Mahmoud Ahmadinejad. Det er imidlertid en kendsgerning, at Ahmadinejad ikke på noget tidspunkt har truet med krig eller fysisk udslettelse af Israel. Og aggressorer påstår altid, at de er blevet angrebet først.

USAs øverstkommanderende i Irak general Petraeus aflagde den 8. april rapport til kongressen, hvor han sagde, at kampene i Basra også 'satte fokus på den destruktive rolle Iran har spillet ved

at finansiere, uddanne, bevæbne og lede de såkaldte Specialgrupper, og har skabt fornyet bekymring over Iran hos mange irakiske ledere. Hvis Specialgrupperne ikke holdes i skak udgør de den største trussel mod et demokratisk Iraks overlevelse på lang sigt.'

Den tidligere amerikanske vicefinansminister og skarpe Bush-kritiker Paul Craig Roberts tror, at Bush og hans neokonservative generaler vil gå i krig mod Iran, og at Petraeus' udtalelser skal sikre påskud og opbakning til et angreb på Irans militær og militære faciliteter.

Craig Roberts skriver:

'Bush-regimet vil fortælle en hvilken som helst løgn og orkestrere alle mulige begivenheder for at 'gøre arbejdet færdigt' i Mellemøsten.

At 'gøre arbejdet færdigt' betyder at ødelægge Iraks, Irans og Syriens evne til at yde støtte til palæstinenserne og for Hizbollah i Sydlibanon imod israelsk aggression. Med Irak og Iran i kaos, vil Syrien måske give op og blive endnu en amerikansk klientstat. Med Irak og Iran i kaos kan Israel stjæle resten af Vestbredden sammen med vandressourcerne i det sydlige Libanon. Det er hvad 'krigen mod terror' reelt handler om.'

Nato søger militær hjælp fra Rusland i Afghanistan

Af Interpress

USA's præsident og NATO-alliancens politiske leder Georg Bush rejste direkte til den russiske Sortehavs-by Soczi for at føre politiske og militære samtaler med Ruslands præsident Putin efter begge stormagtederes deltagelse i topmødet i Bukarest

Det var første gang i Nato-alliancens 60-årige historie at en russisk leder deltog i topmødet - trods invitationer til Putins Rusland op til tidligere topmøder. Ellers havde Nato allerede i 1952 haft chancen for at få Rusland ind i alliancen, da det socialistiske Sovjetunionen søgte om optagelse i den.

På Stalins tid, hvor Rusland var en del af det socialistiske Sovjet, var landet et bolværk mod imperialistisk aggression, hvad enten det var i Europa (den antifascistiske befrielseskrig under 2. verdenskrig), Asien (støtte til Kinas og Koreas befrielse) - samtidig med at man kritiserede tesen om at 'eksportere demokrati og revolution', sådan som vi ser det realiseret i dag, og som vi tidligere så det med Brezhnev-regimets invasion af netop Afghanistan, og med USA's krig invasion og krig mod Viet Nams folk.

Det står klart, at de to kapitalistiske stormagter - Rusland og de Forenede Stater - ikke udelukkende har modstridende interesser, men også en række fælles interesser. Både USA og Rusland er imperialistiske magter, som har en fælles interesse i at holde de undertrykte og afhængige lande og folks stræben efter virkelig uafhængighed og selvstændig udvikling, befriet fra den imperialistiske og kapitalistiske udbytning, tilbage eller ligefrem undertrykke den militært.

Protest ved den amerikanske ambassade i Moskva

Russisk hjælp – på visse betingelser

Allerede for et par uger siden udtalte Ruslands vice-udenrigsminister Aleksander Grusjko, at 'Rusland er beredt til at bistå Nato i Afghanistan på visse vilkår'.

Han krævede bl.a. at 'russiske sikkerhedsinteresser respekteres' og nævner, at planerne om yderligere Nato-ekspansion i Østeuropa (Ukraine og Grusien) ikke kan accepteres. Ifølge Grusjko overvejer Rusland at øge kontakterne med Nato-staterne i Afghanistan-spørgsmålet.

Putins Rusland og tidligere Brezhnev's Sovjet har mangeårige politiske og militære erfaringer med at undertrykke de muslimske folk i Tjetjenien og Afghanistan.

Nato's militære problemer i Afghanistan var sammen med udvidelsesplanerne og USA's planer om at bygge et anti-atomart missilskjold-system i Polen og Tjekkiet - trods de folkelige protester i både Polen og Tjekkiet mod USAs optræning af det militære kapløb - var de centrale spørgsmål ved Nato- topmødet i Rumænien, som afsluttedes 4. april.

I flere artikler i verdenspressen rejses spørgsmålet om hvilke studehandler Putin og Bush indgår bag om ryggen på deres egne folk og folkene i Afghanistan.

At Rusland og USA søger en politisk-militær detente i en række nøglespørgsmål er klart, selvom medierne i de kapitalistiske Nato-stater fortsætter med den chauvinistiske dæmonisering af Putins Rusland, hvor mulighederne for folkelig demokratisk indflydelse begrænses af kapitalens magt, sådan som det er tilfældet i alle andre kapitalistiske stormagter.

Allerede inden Natomødet i Bukarest slog den indiske veteran-diplomat M K Bhadrakumar i en artikel i *Asia Times* fast, at det var afgjort, at Ukraine og Grusien (Georgien) ikke ville blive medlemmer af Nato i de nærmeste fire år, bl.a. på grund af Tysklands udtalte modstand. Merkel havde i god tid inden Nato-mødet i Bukarest (som Rusland deltog i for første gang) sagt nej til en Nato-ekspansion med Ukraine og Grusien. "Tiden er ikke moden", som hun udtrykte det. Spørgsmålet, som visse medier nu spekulerer i, er hvilken 'pris' Rusland skal betale for denne indrømmelse fra Nato.

"Det ser meget sandsynligt ud til, at Rusland vil blive trukket ind i løsningen af det afghanske problem sammen med Nato", skriver Bhadrakumar.

Blandt andet kan Rusland åbne sit luftrum for Nato-transporter til Afghanistan, eventuelt begrænset til transport

af civile forsyninger. Ifølge Bhadrakumar er magtskiftet i Pakistans Nordvestlige grænseprovinc også en faktor, som taler for at Rusland for alvor bliver aktive støtter til Natos aggression mod Afghanistans folk.

Det pashtunske venstreparti *Awami National Party* - som traditionelt har gode russiske forbindelser danner nu provinsregering med Bhuttos *Pakistan Peoples Party*.

At der står meget på spil, ikke mindst for den aggressive Nato-krigsalliance, fremgår af at der snakkes åbent om katastrofen: At Nato er på vej mod et militært nederlag i alliancens første rigtige krig.

Putins Rusland ser nu ud til vælge side og hoppe i Natos terrorkrigs-båd trods de seneste års Nato-kritiske retorik fra Putins side. Dette viser, at Putins kapitalistiske Rusland ikke er en fjende af alliancen.

Afgørende militære problemer i Afghanistan

Den russiske hjælp til Nato med at nedkæmpe modstanden i Afghanistan er åbenbart mere værd end en optagelse af Ukraine-Georgien i dag. Det fortæller os, at Nato har afgørende militære problemer i Afghanistan.

Spørgsmålet er om Rusland har så meget hjælp at tilbyde. Russiske soldater vil ikke blive budt velkommen i Afghanistan. De opnåede næsten samme status i landet som tyske soldater i de besatte lande under krigen.

På den anden side: Hvor meget er Nato's løfter om at stoppe den fortsatte ekspansion helt op til Ruslands grænser - og lade Ukraine/Grusien være alliancefrie - egentlig værd?

De, som levede på den tid, hvor sovjetlederen Michail Gorbatsjov sagde ja til sovjetisk troppetilbagetrækning og til tysk genforening i 1989, kan fortælle, at Gorbatsjov og Sovjet fik løfter af Nato-alliancen om, at Nato *ikke* ville ekspandere mod øst og optage Polen, Tjekkoslaviet og Ungarn og andre (bl.a. Rumænien) i alliancen. Løfterne var lige så meget værd som Natos snak om "*fred, demokrati og frihed*".

Hvis man laver en sammenligning med Irak behøver Nato at råde over en halv million tropper i Afghanistan mod de 43.000, som findes i dag.

Pokerfjæs

For præcis ti år siden havde jeg arbejdet to måneder på for mig en ny arbejdsplads, som jeg i mine klummer yndede at kalde "en stor medicinalvirksomhed i det storkøbenhavnske område". Uvidende som mine arbejdskammerater var - og er - så mente de, at jeg med den benævnelse for hele direktionen havde fastlagt, hvilket firma det handlede om. Det skabte naturligvis yderligere en grund til en god portion kammeratlig mobning.

Det skulle vise sig, at en yngre fyr i den sidste halvdel af tyverne, blev min "bæææste" kammerat herefter. Vores livsstil OG filosofi var og er faretruende beslægtet: Hellere dø ung, end ende som en grønsag på et plejehjem. Eller som Sven Bent forklarede det:

- Jeg vil hellere voldtages af et syfilisinficeret næsehorn, end at stræbe efter en småborgerlig tilværelse.

Det skulle gå hverken værre eller bedre - mine tidligere arbejdskammerater insisterer den dag i dag på, at kun blev bedre - end at jeg 3 år senere måtte forlade "butikken": Politisk fyret med den socialdemokratiske klubs velsignelse.

Sven Bent og jeg har alligevel fastholdt en tæt kontakt, og sammen opsøgt de mest sindssyge oplevelser. Betegnelsen "bedste ven" er i vores emailkorrespondence skiftet ud med "bæææste ven". Hard core guys vil som bekendt helst dække følelserne til med en god portion sarkasme og selvironi.

For et par år siden førte vores livsstil til, at vi i en sen natte-time begav os ud i tåbernes paradis: Netpoker. Vores manglende erfaring betød en voldsom belastning for bankkontoen, hvilket med et nutidens udtryk blev forklaret for os af vores respektive bankrådgivere:

- Din konto er på vej til en overophedning.

For mig kan det være uklart, når nationaløkonomer bavler om *overophedning*; men i denne betydning fat-

tede jeg meningen.

Der var langt mellem gevinsterne; men alligevel overskyggede de totalt den faretruende afgrund: Vi fortsatte ufortrødent.

Forleden dag stod jeg så i ejendommens vaskekælder og passede min småborgerlige, men nødvendige beskæftigelse, da min mobil kalder på mig: - *Haaj, Flemming. Jeg har kvajet mig!*

Jeg behøver ikke at spørge, hvem jeg snakker med. Den grundigt, grødet tydeligvis spirituspåvirket og brødebetynget stemme tilhører Sven Bent.

- *Hvad har du nu lavet*, spørger jeg lidt bekymret, da jeg har vished for hans spektrum af kvajerter. Inderst inde er jeg faktisk meget bekymret,

fordi hans personlige tilværelse netop nu ligger i saltsyre: Familieforholdene er bragt på gatis.

- *Jeg har spillet på din pokerkonto, fordi Mie brugte min.*

Jeg åndede lettet op. Herregud - økonomiske problemer hører til langt nede på farezonens skala. Specielt Sven Bents, hvorfor han aldrig har til andet

end øl og smøger. Sven Bents alkoholiske hjerne påbyder ham nu at give 3 kvarters forelæsning om årsagen til, at han har forbrudt sig på min pokerkonto. Fjernet fra gentagelser kunne det være kortet ned til 1½ minut.

- *Jamen, hvordan gik det så*, lykkes det mig endeligt at få indskudt; men han snakker bare udenom. Jeg begynder at blive lidt hed om ørerne. Gad vide hvor meget, det har kostet.

- *Jeg vandt sgu da 116 \$ på et indskud på 10*, bralrer Sven Bent.

I hans stive tilstand insisterer han på, at overskuddet tilfalder mig som "et plaster på såret". Vi enes dog om, at gevinsten går til ham, der først får skrevet en klumme på historien, så nu er APK's kampfond 500 kr. mere ved muffen - takket være Sven Bent, min bæææste ven. *Reno*

Læren fra Basra

Af Robert Dreyfuss

Den stort anlagte offensiv fra den 'irakiske hær' mod præsten al-Sadr's Mahdi-milits endte efter hårde kampe i en lille uge med en våbenstilstandsftale, der var en ydmygelse af både Maliki og USA

Ved starten på den militære offensiv i Basra, der for nylig blev indledt af den amerikansk-trænede irakiske hærs styrker, kaldte præsident Bush statsminister Nouri al-Maliki's aktion for "en dristig beslutning".

Han tilføjede: "Jeg vil sige, at dette er et afgørende øjeblik i et frit Iraks historie."

Vinder: Muqtada al-Sadr

Det er sandt – men ikke i den forstand den amerikanske præsident mente det.

Som røgen letter over nye ruiner i Iraks by nr. 2, i hjertet af Iraks olieregion, er det åbenbart, at den store vinder af 6-dages-krigen i Basra er den rebelske gejstlige Muqtada al-Sadr's styrker, hvis Mahdi-hær besejrede de irakiske væbnede styrker ikke kun i Basra, men også i Baghdad, og samtidig i Kut, Amarah, Nasiriyah and Diwaniya,- hovedstæder i fire af de sydlige nøgleprovinser.

Dette stiller Sadr, en anti-amerikansk rebel og nationalist, der forlanger en afslutning på den amerikanske besættelse af Irak, og som på det seneste er knyttet stadig tættere sammen med Iran, i en langt stærkere position, end han var for en uge siden. I Basra er det ham, der er bossen.

En irakisk reporter, der havde held til at komme ind i Basra under kampene, konkluderede, at de tusinder af Mahdi-hærens militsmedlemmer, der har kontrol med det meste af byen, fortsat kontrollerede den. Der var ingen steder, som Mahdi-hæren enten ikke "kontrollerede eller ikke kunne ramme, hvis de ville", skrev han.

Udbrændt Maliki-jeep i Basra - Nederlaget til Sadr-militsen afslørede at den såkaldte irakiske hær ikke er i stand til at stå på egne ben

Vinder: Iran

Den anden store vinder i den seneste runde af borgerkrigen shi'itter mod shi'itter er Iran. I de sidste 5 år har Iran opbygget en enorm politisk, økonomisk og militær indflydelse lige for næsen af den oppustede bølge på 170.000 amerikanske besættelsestropper.

Iran har stærke bånd til Iraks regerende shi'itiske alliance, som er domineret af ISCI - Det Islamiske Øverste Råd i Irak - hvis militser, Badr-korpserne, blev bevæbnet, trænet, finansieret og stod under kommando af iranere gennem to årtiers eksil i Iran. Sidenhen har Iran, for at sikre sine indsats, ligeledes opbygget en tæt forbindelse til Sadr's Mahdi-hær, og Sadr selv har tilbragt det meste af sin tid i Iran siden starten på den amerikanske bølge sidste januar.

I tilgift har Iran bevæbnet og trænet en løs samling krigere, som amerikanske militære kommandører betegner som 'Specialgrupper', paramilitære krigere, som har gennemført stadige og regelmæssige angreb på amerikanske tropper.

Derfor var det ikke nogen overraskelse, da Hadi al-Armeni, kommandøren over Badr korpserne og ledende medlem af ISCI, i weekenden rejste til

Irans religiøse hovedstad Qom for at forhandle våbenstilstand med Sadr, hvilket resulterede i en skrøbelig våbenhvile i Basra.

Nederlag for Maliki

At Sadr fremstod sejrrig, og at Iran havde succes med at mægle i den aftale, som afsluttede kampene, var et dobbelt nederlag for USA.

Det er også en katastrofe for Maliki, og der er allerede spekulationer om, hvorvidt hans regering vil kollapse. En dårligt timet offensiv, elendigt forberedt og elendigt gennemført, resulterede i et pinligt nederlag for Maliki.

Hvorfor blev offensiven i det hele taget startet? Efter alt at dømme havde Maliki, hans fraktion af det herskende Islamiske Dawa-parti, og ISCI til hensigt at smadre Sadr i Basra af både politiske og strategiske grunde.

Politisk, fordi Sadr's bevægelse ifølge meningsmålinger står til at vinde en massiv sejr i Basra og overalt i det sydlige Irak ved provinsvalgene, der er berammet til at finde sted i oktober måned. Det ville være et valgnederlag, der varslede enden på det nuværende Dawa-ISCI regime.

Strategisk, fordi Basra er den økonomiske motor for hele Irak. Byen kontrollerer olieselskabet Iraks South Oil Company, som oppumper og eksporterer langt den overvejende del af Iraks olie. I flere år har Basra været under kontrol af militser, der er loyale over for Sadr og et sadhristisk fraktionsparti, Fadhila-partiet (Fadhila betyder 'Dyd').

Ved at kontrollere Oliebeskyttelsesstyrken, der er en halvmilitær styrke, og via sin egen milits, er Fadhila-partiet ligeledes en vigtig medspiller i Basra, hvis borgmester kommer fra dette parti. Skønt Fadhila har haft sine egne sammenstød med Sadr's Mahdi-hær, har Fadhila holdt krudtet tørt i de netop afsluttede kampe, men der er ingen tvivl om, at Fadhila er en bitter modstander af Dawa-ISCI alliancen. Sidste år forsøgte Maliki at fordrive guvernøren af Basra, Mohammad al-Waeli, som

Appel fra Palæstina

Palæstinensisk appel til det internationale civile samfund: 60 års fordrivelse og etnisk udrensning

Boykot fejring af '60 år med Israel'

trodsede Malaki og nægtede at træde tilbage.

I en total fejlbedømmelse fløj Malaki fra Baghdad til Basra for personligt at overvåge angrebet på Sadr's styrker. Ved at gøre det satte han hele sin prestige ind på offensiven. Mislykkedes den, ville han tabe ansigt. At våbenhvilen, der afsluttede kampene, blev udarbejdet i Qom, Iran, og mæglet af Teheran, er dobbelt pinligt for ham.

Dobbelt nederlag for USA

Men det er langt værre for USA. Præsident Bush bakkede Malaki stærkt op, da slaget om Basra startede. Ifølge Steve Hardly, præsidentens nationale sikkerhedsrådgiver, blev beslutningen om at gå i aktion mod Basra taget i fællesskab af Washington og Baghdad. Amerikansk luftvåben og tilmed nogle tropper på landjorden støttede de irakiske styrker, der kiksede totalt. Deres svaghed og inkompetence blev åbenbart for alle. Efter fem års massiv amerikansk træning og med amerikansk udstyr var de irakiske væbnede styrker ikke i stand til at tage kontrol over Iraks næststørste by.

Som tilgift til Bush's totale ydmygelse blev den iransk-formidlede våbenstilstand bragt på plads af lederen af den såkaldte Quds-styrke i den iranske revolutionsgarde, brigadegeneral Quassem Suleimani. Han førte Sadr's repræsentanter sammen med Hadi al-Ameri, lederen af Badr-korpset og den ivrigste støtte for Abdel-Aziz al-Hakim, som er leder af ISCI. Quds-styrken blev, som man vil huske, for blot et år siden betegnet som en 'terrorist'-enhed af den amerikanske regering.

Så præsident Bush's 'afgørende øjeblik' blev dette:

Overhovedet for en iransk 'terrorist'-styrke har mæglet en aftale mellem de to ledende shiitiske partier i Irak, Sadr's bevægelse og ISCI.

31. marts 2008

Robert Dreyfuss er en amerikansk journalist, der bl.a. skriver for The Nation, Mother Jones og TomPaine.com

Oversat for Stop Terrorkrigen efter Global Research

Den følgende appel fra 104 palæstinensiske organisationer er en kraftig opfordring til det internationale samfund om ikke at deltage i de festligheder, staten Israel søger at organisere i anledning af 60-året for dens ensidige proklamation. Det er også den vigtigste appel fra Palæstina i 2008.

Hvordan kan I fejre Israel?

Etableringen af staten Israel for 60 år siden var et koloniale bosætter-projekt, som systematisk og voldeligt rev mere end 750.000 palæstinensiske arabere op med rode fra deres land og deres hjem. For 60 år siden røvede zionistiske bander palæstinensisk ejendom og ødelagde hundreder af palæstinensiske landsbyer.

Hvordan kan bevidste mennesker fejre denne katastrofe?

Israel er ved 60-året en stat, som fortsætter med at nægte palæstinensiske flygtninge deres FN-sanktionerede ret til tilbagevenden til deres hjem og til at modtage kompensation, simpelthen på grund af at de er 'ikke-jøder'.

Det besætter fortsat ulovligt palæstinensisk land og arabiske områder og krænker dermed utallige FN-resolutioner. Det fremturer med sin åbenlyse nægtelse af palæstinensernes grundlæggende menneskerettigheder i modstrid med international humanitær lov og menneskerettigheds-konventioner. Det påtvinger stadig dets egne palæstinensiske indbyggere et system af institutionaliseret diskrimination, der minder kraftigt om det nu afdøde apartheidregime i Sydafrika. Og Israel slipper af sted med alt dette, takket være den ubegrænsede immunitet, som det nyder i kraft af den ubegrænsede og rundhændede økonomiske, diplomatiske, politiske og akademiske støtte fra USA og EU.

I lyset af denne undertrykkelse i alle

dens mange udtryksformer, som er realiteten i dagens Israel, betragter vi enhver arabisk eller international deltagelse, uanset om den er individuel eller institutionel, i enhver aktivitet, som bidrager, enten direkte eller indirekte, til 'fejringen' af Israels oprettelse som medskyld i fortsættelsen af flygtningenes udplyndring og fordrivelse, i forlængelsen af besættelsen og forstærkelsen af den israelske apartheid.

At invitere Israel som 'æresgæst' til f.eks. bogmesser i Turin eller Paris er ikke kun en overlagt forræderi mod grundlæggende menneskerets-principper, indbefattet dem, som Den Europæiske Unionen hæger så meget om i sine egne love, det er også et bevidst forsøg på at dække over Israels forbrydelser imod det arabiske folk, især dets successive krigsforbrydelser i Libanon og Palæstina, og dets faktiske langsomme folkemord på halvanden million palæstinensere i den belejrede og kollektivt afstraffede Gaza-striben.

Kort sagt: Fejring af '60 år med Israel' er ensbetydende med at danse på palæstinensiske grave.

Vi opfordrer kraftigt det internationale civile samfund i alle dets afskygninger, især institutioner og enkeltpersoner, der arbejder med kunst, akademisk virksomhed, sport, fagforeninger og trossamfund om at boykotte '60 år med Israel', uanset hvor i verden disse bliver afholdt.

Disse festligholdelser er pr. definition et overgreb mod vores historie, krænker vores rettigheder og uddyber vores undertrykkelse.

De gør også vejen til retfærdighed, frihed, lighed og varig fred, baseret på international lov, længere end nogensinde.

Anbefalet af 104 civile og kulturelle palæstinensiske organisationer i Gaza, på Vestbredden og i eksil

Se listen over underskrivere og den originale appel på www.pacbi.org

Oversat af Henning Påske Jensen for Boykot Israel

Fakkeltog en stærk manifestation mod vold og racisme

Det var stort. Mere end 5.000 mennesker deltog den 27. marts med tændte fakler i et optog mod meningsløs vold og racisme – langt flere end arrangørerne havde ventet og langt flere end de fleste medier rapporterede, der talte om 1000, højst 2000, deltagere.

De fyldte Rådhuspladsen pænt op, hvor manifestationen startede med et minuts stilhed for den 16-årige dansk-tyrkiske avisdreng Deniz Uzun fra Tåstrup, der umotiveret blev banket ihjel med en baseballkølle, mens han gik rundt med lokalaviser på Amager. Gerningsmændene viste sig at være tre ganske unge danskere kendt af politiet og de sociale myndigheder, med alvorlige problemer.

Fakkeltoget havde stor opbakning og var meget bredt sammensat. Ikke mindst præget af unge, og mange med indvandrerbaggrund. Uden at være udtalt politisk og uden at der råbtes slagord eller

Fakkeltog for Deniz Uzun som blev offer for et racistisk mord

medførtes bannere var budskabet at fremme dialog og mangfoldighed tværs over kulturelle og etniske kløfter. Den dræbte drengs far deltog også.

Fra Rådhuspladsen gik det til Kongens Nytorv og fortsatte op ad Gothersgade til Nørrevold og tilbage til Rådhuspladsen. Da de forreste atter nåede Rådhuspladsen var den bagerste del af det kilometerlange optog først ved at passere Nørreport Station.

Politiet har været ude med kraftige afvisninger af, at der var tale om racisme. Det passer ikke med det billede højrefløjen søger at skabe: at volden i samfundet først og fremmest begås af indvandrerungdommen, og undertiden af 'autonome'. På trods af at der kendes snesevis af tilfælde af voldelige overfald på indvandrere, indvandrerbutikker og tilmed asylcentre med udgangspunkt i fremmedhad og chauvinisme.

Et øjenvidne, der var med på avisru-

Hul i hovedet

Teknisk skole Århus planlægger at lukke samtlige Anlægs- og Byggeuddannelser. Det har udløst kraftige protester fra de uddannelsessøgende. Den 7. april lavede struktørlærlingene en hap-pening og uddelte følgende udtalelse:

Nedskæringerne betyder, at man nedlægger Anlægsstruktør uddannelsen, Bygningstrutør uddannelsen kloakmesteruddannelsen samt alle øvrige AMU uddannelser eksempelvis "vejen som arbejdsplads" - "Epoxykursus" - "Asbest kursus" - specialkursus i "forskalling" og "armering".

Beslutningen er taget på et forkert grundlag.

Vi er i besiddelse af dokumenter som bestyrelsen på skolen har taget deres beslutning udfra, disse dokumenter indeholder forkerte oplysninger om elevtal og økonomi.

Der er (lige nu) 95 elever på struktøruddannelsen, og der er i øjeblikket til-

Lærlinge fra Teknisk Skole i Århus i markant protest mod nedskæringer

meldt det største antal nogen sinde til grundforløbet i august 2008! Bestyrelsens beslutning grundlag viser tal, som er en brøkdal af de faktuelle.

Vi er selvfølgelig klar over at teknisk skole ikke kan klare det store driftsunderskud uden besparelser, men vi er af den opfattelse at det ikke må være et useriøst grundlag som slagter f.eks. struktøreme.

Salget af bygninger bestemmer hvem der skal ud!

Århus bliver et HOTSPOT indenfor anlægs- og Bygningsområdet i de næste 10 år: Danmarks højeste hus, Danmarks største havn, Danmarks største transportcenter, Danmarks største hospital. de bynære havnearealer, Havnetunnel og en hel del mere. Alt dette skal bygges af dygtige Anlægs- og bygningsar-

ten, da den 16-årige blev angrebet af de tre unge, der steg ud af en bil, beskrev overfaldet således:

- *De kaldte ham perker. "Hvad glor du på, perkersvin?" Efter at de havde slået ham bagfra med baseballbattet, grinede de sådan hånende. Da han blev liggende, løb de tilbage til bilen.*

Det er særdeles påfaldende, at mange af ofrene for den såkaldte 'meningsløse vold' er af 'anden etnisk oprindelse'. I begyndelsen af januar blev den 19-årige mørklødede Anton Njie Hansen, der var elev på Det Fri Gymnasium, overfaldet og dræbt af knivstik for enden af Strøget ved Kongens Nytorv. Faklerne torsdag aften blev også tændt til minde om alle de andre ofre.

To af Nørrebroes unge talenter "Jasmin & Solo" har sammen lavet sangen "Hvorfor kan vi ikke enes" og dedikeret den til den dræbte Deniz Uzun. Sangen kan høres på www.myspace.com/jasminforgivness & www.fadregruppen.dk

bejdere og struktører. Vi har vist disse tal og prognoser til teknisk skole, derfor betvivler vi at grundlaget for beslutningen er elevtal og uddannelsens økonomi, nej vi har desværre den opfattelse at det er beslutningen om at sælge de bygninger, struktørerne undervises i, som har gjort udslaget.

Hvem bliver de næste?

Bestyrelsen for Århus tekniske skole har valgt en defensiv strategi, som på kort tid vil kræve at andre uddannelser "må lade livet" spørgsmålet må være om det ikke er til skolens bedste at skifte bestyrelsen ud med en der er visionær og i samklang med Århus og de potentialer der er i Århus.

Skolen skal uddanne ungdommen, og efteruddanne de erfarende, ikke nedlægge relevante uddannelser, men aktivt skabe nye. Bestyrelsen lever ikke op til sin opgave.

*95 frustrerede struktørlærlinge på
Århus tekniske skole*

**RØD 1. MAJ 2008 I KGS.
HAVE ODENSE KL. 13-18
FOR VELFÆRD TIL ALLE
IMOD KRIG, EU OG FREMMEDHETZ**

(som en undtagelse er arrangementet i år forlagt til et andet meget benyttet område, Kgs. Have på grund af bygningsarbejde i Munkemose)

Der vil være tale ved bl.a.

**Naser Asehli, Palæstinensisk journalist i Danmark
Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund
Rina Ronja Kari, Folkebevægelsen Mod EU**

Der vil være musik ved

Katrine med band, Retro, Tropical og Søren Berlev m. band

DKU og APK holder i år 1.maj på Den Røde Plads ved indgangen fra Trianglen, bag Frimurerlogen

DKU- og APK-København byder som vanligt op til god stemning med masser af gejst fra kl. 13-17

På programmet står musik fra:

Eva & Marie, Mind Scape, Riffelsyndikatet, Lukas Scherfig med band, Highway Child

Talere:

**Patrick Mac Manus, formand for foreningen Oprør
Ron Ridenour, amerikansk statsborger, krigsmodstander
og rejsende i Sydamerika**

**Desuden en repræsentant fra den kæmpende OK-konflikt,
ligesom DKU og APK vil være repræsenteret med talere**

Timeless Choice

*Søren Berlev og hans
band spiller til Rød 1. maj i
Odense*

Søren Berlev, tidligere trommeslager i Gasolin, udgiver nu for første gang sin helt egen CD. Med hjælp fra mange gode musiker-venner er det lykkedes ham at få sine egne sange og kompositioner indspillet.

CD'en udgives på SONY med titlen Timeless Choice, en titel der symboliserer sangenes tema: tidløsheden i de personlige problemer og de ikke altid lige heldige valg, han har taget i sit privatliv.

Det er ikke kun Søren på trommer, der præsenteres her. Søren synger med en rå vocal og spiller rytme-guitaren. Og musikken spænder fra rå rock over reggae til soul.

Hjemmeside: www.berlev.com.

Miljøministeren har da vist overset skoven for træer

Miljøminister Troels Lund Poulsen har lanceret, at han vil lette asylbørnenes tilværelse med skovture.

Skov har børnene ellers rigeligt af.

Center Avnstrup: beliggenhed dybt inde i en skov. Børnene lever i en skov.

Sandholmcentret: beliggenhed i et militært skydeområde, og ellers tæt på Hillerød skov.

Center Kongelunden: beliggenhed klemmt inde mellem Kastrup lufthavn og en militær lufthavn, efter støjen at

dømme lever børnene midt på en start- og landingsbane, og ellers op til en skov.

Endnu et faktum om de her asylbørn:

Mange af børnene er i dag godt oppe i teenageårene. Nogle af børnene er endda nu over 18 år og er altså trådt ind i voksenalderen.

Også asylbørn bliver jo ældre som årene går, de bliver voksne. Som andre unge har de brug for at tage til byen, shoppe og gå på cafe og i byen.

De er vokset op i Danmark og deres

forhold til deres oprindelseslande og disse landes kultur er asylbørn/unge ligeså fremmed som for os født i Danmark.

Asylbørn og asylunge har ikke brug for flere politiske skovture og stunt. De har brug for asyl og et normalt liv. For at tage del i samfundet og dets muligheder.

Nøjagtigt ligesom danske børn og unge har.

Med venlig hilsen

Støttekredsen for flygtninge i fare

Kontaktperson: Mona Ljungberg

PKK fjernet fra terrorlisten

EU's Domstol i Luxemburg har afsagt kendelse om, at PKK skal fjernes fra EU's liste over terrororganisationer, fordi der ikke er fremlagt tilbørlig dokumentation for, at PKK er involveret i terroraktiviteter. Dermed er der sket en justering til virkeligheden. Det er absolut et skridt i positiv retning.

Vi håber og opfordrer til, at EU går videre ad selverkendelsens ofte besværlige vej og nøjere gransker de tyrkiske kemalisters fascistoide affærd over for oppositionelle demokratiske kræfter, der forsvare menneskerettighederne og borgerlige rettigheder, der jævnt hen bliver trådt under fode i dagens Tyrkiet.

F. eks. sker det, når kurdiske borgmestre bliver udsat for chikane og trusler om flerårige fængselsstraffe, hvis de vover at henvende sig på kurdisk til deres kurdisktalende bysbørn, der ofte

ikke forstår tyrkisk. Eller når de kurdiske borgmestre, der sendte et brev til den danske statsminister med en opfordring om ikke at efterkomme den tyrkiske regerings krav om at få lukket den kurdiske TV-station Roj-TV, der fra København via satellit sender til 40 millioner kurdere over hele kloden, får en retssag på halsen med truslen om 15 års fængsel.

Det er så siden - efter megen international kritik fra bl. a. 33 danske borgmestre, der støtter deres kurdiske kolleger - blevet ændret til en mildere anklage. MEN ifølge denne mildere anklage kan de pågældende borgmestre frakendes retten til at beklæde offentlige embeder i 5 år. Det vil i givet fald betyde, at de pågældende kurdiske borgmestre kan blive afskåret fra at opstille til de førstkommende kommunalvalg. Regerings-

partiet AKP satser benhårdt at vinde i de områder, hvor de kurdiske med deres kompromisløse insisteren på kurdernes rettigheder har været en meget irriterende faktor for Tyrkiets nationalchauvinistiske kemalister, der til stadighed nægter at forholde sig til PKK's i flere omgange ensidigt proklamerede og overholdte våbenhvile og forslag om en politisk forhandlingsløsning på det kurdiske spørgsmål.

Når og hvis EU-domstolens kendelse bliver omsat til praksis, kan vi konstatere et fremskridt på demokratiseringens stenede vej. Men de demokratiske og progressive kræfter i Tyrkiet og i Kurdistan har stadig behov for vores opbakning. PKK blev sat på terrorlisten på lemfældig vis, mens Tyrkiets forbryderiske terrorpolitik mod kurderne fortsatte og Tyrkiets NATO-partnere, der ifølge NATO-pagtens erklærede formål skal forsvare demokrati og frihed, i realiteten vendte døve ører og blinde øjne til, alle deres læbebekendelser til demokrati og frihed til trods.

Fey-Kurd

Sportsfolk

**købes og sælges af klubber
som ejes af rige enkeltpersoner
eller store koncerner , -
med deres evige magt
og pengekrig mod ligesindede
på alverdens sportsarenaer, -
og reducerer udøverne til sekundavarer
som kan købes i enhver skrammelbutik**

N.B.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Dump the Bosses off Your Back

over Anne's gospel-sang: He Will Answer og meget mere.

Med CD'en følger alle teksterne samt diverse henvisning mfl. oplysninger.

200 dage om året er Anne Feeney på tur, hun synger i fagforeninger, på strejkvagter, strejkemøder og ved protester, i folkemusik-klubber, på kollegier, på festivaller, konferencer og forsamlinger for fagbevægelsen, fredsbevægelsen, kvindebevægelsen, miljøbevægelsen ...

I 2007 besøgte hun 41 stater i USA, 2 i Canada samt Guatemala, Sverige og Irland.

Her kan cd'en bestilles:

<http://cdbaby.com/cd/annefeeney7>

Annes webside er:

<http://annefeeney.com>

GBe

Er den sigende titel på Anne Feeney nye CD, der netop er udkommet. Det er et ordspil der er svært at oversætte direkte til dansk, men noget i retning af Smid lederne væk fra din ryg.

CD'en er den bedste Anne Feeney har udgivet indtil nu. Den er inspirerende med sine eftertænksomme, ildnende, sprudlende og energiladede oplæg, der

kommer fra hjertet. Den beroliger og den agiterer, den opfordrer til eftertanke og til handling.

De gennemgående tema'er er minearbejderne og dødsulykker i minerne, arbejdsløsheden og fattigdommen i USA, men også arbejdskampen og håbet og ytringsfriheden. Ofte med kritik af religionens dobbeltmoraliske pegefinger. Altsammen sunget med et tydeligt personligt engagement og teksten med Annes uforlignelige sans for satire og humor i gulvhøjde.

Der er nye og gamle sange i vekslende stilarter, ledsaget af et hold af de bedste musikere fra Pittsburg. Der er Joe Hills The Preacher and the Slave i Annes moderne munter fortolkning i duet med Rock'abilly-legenden Commander Cody, Martin Luther Kings tale: How Long understøttet flot med et vokalarangement af Anne Weiss, en dejlig klarinet på Goonies, latinamerikanske rytmer i Satiago Cruz og Ya Basta. Austin Lounge Lizard der harmoniserer

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Studiekreds i marxisme-leninisme

Torsdag den 24.april

kl. 19 i

Oktober's Bogcafe og Galleri
Egilsgade 24, 2300 Kbh. S –

Islands brygge

Med emnet:

Den faglige kamp
set i OK-konfliktens
situation

OK 08 – Spræng rammen

Det går jo fremragende i lille Danmark!

Vores statsminister og krigsforbryder bejler til præsidentposten i EU eller en toppost i NATO, hvor han begge steder er en værdsat og beskattet mand. Det fortæller i sig selv lidt om, hvilke interesser han har plejet i sine 7 ½ år som Danmarks førstemand. Det er stort.

- og arbejdsløsheden vedbliver at falde: I denne uge har den nået ny bundrekord: 50.000 ledige, hvoraf blot omkring 40.000 er dagpengemodtagere, mens de resterende 10.000 er kontanthjælpsmodtagere. Når man ser bort fra øvrige 7-800.000 udstødte i den erhvervsaktive alder, så går det jo helt fint!

Det gør det også for boligmarkedet – ifølge ejendomsmæglerne, der i to år har hævdet, at branchen har det fint, og at de priser, der i øvrigt slet ikke er faldet, snart vil rette sig igen.

Blandt ministre, i Nationalbanken, økonomiske rådgivere og eksperter nægter man også at se den økonomiske krises dybde i øjnene. De kommer med mange indbyrdes modsatrettede vurderinger; men selv de største pessimister er enige med resten af flokken, når det handler om at udvande dybden og varigheden af recessionen. Der tales slet ikke om, hvordan den amerikanske nationalbank, FED, og den europæiske ditto har reddet adskillige storbankers (heriblandt den 5. største i USA) konkrete fallit ved direkte støtte – eller om den almindelige tilførsel af milliarder af dollars og Euro til den finansielle sektor, og de himlende beløb, der bruges til krig kloden over – totalt uproduktivt og værdiløst, nævnes slet ikke i disse forbindelser.

De forsøger alle at snakke problemerne bort: *Gå væk-problem!* – er metoden.

I almindeligt arbejdspladssprog hedder det: *De pisser op mod vinden!*

Deres løsningsforslag kan sammenlignes med at flytte om på sol errassens

Investering i liv og omsorg – ikke i krig

Faglig kommentar

liggestole på Titanic lige før katastrofen.

Disse højtuddannede politikere, professorer og akademikere kender ikke til marxistisk politisk økonomi – og vil ikke vide om det. Hvis en enkelt gør, så vil de slet ikke vide om, at benytte den eneste helsekur: afskaffelse af kapitalisme og oprettelse af socialisme.

Deres kur er i endnu større udstrækning at vælte byrderne over på det arbejdende folk. Ligesom de fattigere ikke havde adgang til Titanics solterrasse, skal de produktive og værdiskabende i samfundet betale yderligere til den snyltende klasse.

Den kommende overenskomstkonflikt er et sandt lærestykke!

Omkring 700.000 er blevet ”tilbudt” en historisk aftale med en ramme, der omtales som 12,8 pct. Når reguleringsordninger, barselsorlovsforbedringer med mere er trukket fra, så er der i bedste fald tale om en fastholdelse af reallønnen. Det forventede lønefterslæb – offentlig ansatte tjener kun 75 pct. af de privatansatte – er overhovedet ikke bragt i spil.

I stedet fortsætter staten og kommunernes politik, der i sit indhold går ud på, at dræne den offentlige sektor ved at understøtte den private. Eksempelvis dækker pladsgarantiordning og behandlingsgarantier over den kendsgerning, at børn og ældre overføres til det private system – sammen med ”milliarder millioner” kroner. Fragangen fra det offentlige arbejdsmarked er massivt og tilgangen er på nulpunktet:

Respekt for vores arbejde! – gjalder det derfor fra de offentligt ansatte.

Mere i løn – Flere hænder NU!

Over 100.000 er udpeget til konflikt, som kan starte lige om hjørnet – i princippet natten til onsdag den 16.april.

FOA's formand kan ikke se nogen grund til yderligere udskydelse:

- *Jeg forventer ikke, at forligsmanden vil udsætte konflikten i yderligere 14 dage*, siger Dennis Kristensen. Parterne er simpelthen for langt fra hinanden.

- *Jeg kan ganske enkelt ikke se, hvordan det skal blive muligt at udarbejde et mæglingforslag, som en af parterne ikke vil modsætte sig.*

Uanset tidspunktet vil den kommende konflikt berøre hele det arbejdende folk. Fogh, regering og den parlamentariske ”opposition” ønsker yderligere tempo på Minimalstaten, hvor hver passer sit og betaler for sine børns omsorg og uddannelse og sine egne lidelser, behandlinger og ældreomsorg – fra vugge til grav. Uafhængigt af indkomst og arbejde; men minimum med samme asociale skattetryk.

De offentlig ansattes kamp er hele arbejderklassens kamp!

Ligeløn NU-initiativet, der så dagens lys på årets internationale kampdag for kvinder, har prisværdigt fortsat deres mål i den nuværende situation, som en ledende bevægelse, der bygger på arbejdspladsernes og de udstødtes stemmer på tværs af brancher og ansættelsesforhold – uanset køn.

Den afholdte konference – se reportagen i dette nummer af *Kommunistisk Politik* – var en succes, der kan være kimen til noget meget stort.

Det er på tide at skifte spor.

Nul tolerance overfor Fogh og liberal politik i dens forskellige gevandter!